

avant..!

mancomunitat?,
descentralització?
federació! o separació!

astronomia política

El dia 12 d'abril va aparèixer en el firmament polític del nostre país un astre de gran preponderància, el qual va agegantar-se enormement amb la gesta revolucionària del 14 del mateix mes.

Han passat dies i sota d'ell, per ésser el que més escalfa, s'hi han aixoplugat la majoria d'homes polítics, aquells polítics que l'any 23, ens varen portar la Dictadura, aquells homes que durant el caòtic règim passat s'estaven amagats a casa, fent repetides manifestacions d'abstencionisme polític. S'adonaven del seu fracàs, i s'endregaven ells mateixos.

Però ha vingut un bufarut enèrgic de ciutadania i l'horitzó polític s'ha aclarit, i l'astre magne en forma de vell venerable ha aparegut.

I seguidament aquelles carcasses, que feia temps que jeien a la cambra fosca de l'oblit, s'han reincorporat a la vida pública, sense fer cas de presentar-se davant del poble amb uns untalls de pam a la camisa.

Tots recordarem que durant l'última època borbònica, els nefastos temps dels *primos* i dels *berenguers*, la premsa s'interessava cada dia per ço que pensava fer la joventut, aquella joventut amb la qual els vells polítics tenien tantes esperances, esperances que s'han vist correspostes, puix la joventut que està sempre en peu de guerra, amb tota ardidesa, donant la cara a la tirania, ha enderrocat el règim, ha tret les castanyes del foc, i quan han estat a punt de menjar, llavors, aquelles personalitats xiroies, que poden a cadàver, amb tot el cinisme, s'han aprofitat del treball fet pels altres.

I la joventut disciplinada, s'ha quedat com un remat de bens al costat d'aquests grans cinics, i la joventut rebel, encara, al peu del canó, lluita amb tota consciència per fer caure el vel que cega als companys que dient-se disciplinats no fan res més que fer el joc als conservadors i panxa-contents que ens empenyen cada dia més a un règim unitari, de ço que resultarà que tots els nostres esforços i sacrificis hauran estat estèrils, no s'haurà fet res més que canviar el nom de Monarquia pel de República.

Amb la discussió de l'Estatut de Catalunya a les Corts d'Espanya començaran les raons i el pànic es presentarà amb tota evidència. L'home conscient no pot sentir-se, en aquests moments, polític, solament ha de deixar-se portar pel sentiment patriòtic. La política embrut els sentits i fa factible els actes més inhumans.

Es la transformació de l'home amb bèstia. Es l'arma que esgrimeix la naturalesa per atemptar contra el progrés. Es el pacte amb la cobardia. Es la mort espiritual del poble. Treballar amb fermesa, combatre decididament i amb tots els mitjans les propagandes en pro d'un home, es fer un sanejament en bé de l'humanitat. Hem d'ésser lluitadors de l'ideal. Les Corts espanyoles no voldran reconèixer la nostra personalitat i continuarem amarrats amb cadenes, encara que les d'ara en lloc d'ésser d'acer seran de flors.

Però, els homes que freturem la llibertat, els homes que no trontollem davant de les més belles promences, els homes acostumats a la lluita franca i noble, tornarem amb més decisió que mai a començar la batalla i a preparar la revolució que l'alta burgesia ens està estafant.

I llavors, patrici Macià, vós que sou la representació màxima del nostre poble, veureu qui teniu al costat, us adonareu que la raça jueva encara impera en la nostra terra. I la muralla que heu format trontollarà i quan comencin a caure les primeres pedres, serem testimonis d'una desfilada grotesca i repugnant, els polítics vells buscaran nou aixopluc, i els patriotes veritables findran de tornar a l'ergàstul o a l'exili. L'horitzó es tornarà a enfosquir i tornaran els temps de vexacions i escarni.

Tan sols una enèrgica actuació i una orientació ben definida, podria fer que percatant-se dels perills que es poden córrer, els homes gastats i inútils preveient el fracàs i les seves conseqüències, es retiressin a temps, deixant el camp lliure a la gent que està disposada a arribar on calgui per tal de dignificar la nostra història.

JOAN CARRERES I SALLERES.

secularització dels cementiris

Des del dia 23 d'abril en què es va promulgar la llibertat de cultes no té raó que continuï la indigna separació de cementiris, en lloc d'igualar en el respecte a tots els cadàvers.

La separació d'uns cadàvers d'altres és la disposició més inhumana i anacrònica que existeix, ja que remarca que els odis es porten més enllà de la tomba, i això revolta a tota persona liberal.

Encara hi ha més: resulta que en nom d'una religió catòlica, apostòlica i romana s'està usurpant el dret de la propietat d'altri, de tal manera que es dona el cas que una persona honradíssima mori disposant als seus familiars que no voldrà seguici de capellans al seu enterrament, per tal com els seus sentiments religiosos són nuls o estan molt llunyans dels catòlics. Aleshores l'Església el despulla del dret d'ésser enterrat a la tomba on reposen els seus pares, esposa o fills, essent-ne a més el veritable propietari.

Com és que, Srs. del Consistori, encara no s'hagi fet res sobre la secularització dels cementiris? Com és que encara es fan distincions?, i la prova la tenim quan anuncieu subhastes de nínxols dels cementiris catòlic i civil per separat. Quan s'acabarà aquesta diferenciació? Que no us adoneu que el poble ho reclama i vol que sols hi hagi un cementiri municipal per acabar d'una vegada i per sempre més amb aquesta disposició injusta i vergonyosa?

Y.

Catalunya vol la plena autonomia federal basada en la sobirania del poble català, i no li fan goig, ni la Mancomunitat, ni la descentralització, ni la mitja autonomia controlada pel poder central.